

[Foged.]

givelse for sent. Hvorledes denne gode tro bekræftes, er en anden og vanskeligere sag.“

Det betyder igen, om denne gode tro kan bekræftes ved, at vedkommende siger: jeg var i god tro, for den højtærede finansminister havde jo sagt sådan og sådan.

Når den højtærede finansminister nu alligevel i folketinget — måske uden at den enkelte skatteyder bliver opmærksom på det — siger, at vil man være sikker, så er det stadig væk det, der står i loven, der gælder, så kan det jo godt være, hvis pressen offentliggør det tilstrækkeligt, at der ikke er tale om god tro mere; der er altså ingen, der herefter kan vide sig sikker, end ikke med hensyn til de lempelser, som finansministeren har omtalt. Derfor er vi klar til at gå til forhandlingsbordet allerede i eftermiddag.

Hagen Hagensen: Jeg spurgte sidste onsdag den højtærede minister, hvad han agtede at foretage, og nu i dag får vi svar.

Den højtærede minister har tænkt sig om og agter nu, forstår jeg, at stille forslag om, at spørgsmålet om fristen for indgivelse af selvangivelse kan forhandles og muligvis nå at komme med i det foreliggende afsnit af lovforslaget.

Det vil jeg gerne sige tak for; jeg synes, det er rimeligt, at man har overvejet disse forhold og nu sørger for, at der kan fremkomme et ændringsforslag, omend det er i en meget sen time, dog ikke så sent, at der ikke bliver den fornødne weekend for dem, der har regnet med den til at skrive selvangivelse.

Det konservative folkeparti går gerne til forhandlingsbordet i et udvalgs møde med det positive formål at søge lovforslaget udformet således, at rettidig aflevering af selvangivelse kan forlænges generelt i dette tilfælde, og at der samtidig skabes hjemmel for en individuel forlængelse af fristen for indgivelse af selvangivelse — det ene må jo følge af det andet. Jeg tror også, at den højtærede minister på denne måde fritager loyale skatteråd, amtsskatteråd landet over for en ubehagelig opgave bagefter; for jeg går ud fra, med al den snak og skriven, der har været om dette spørgsmål, at intet

fornuftigt skatteråd — og hvilket skatteråd er ikke fornuftigt, den højtærede minister har jo selv udnævnt medlemmerne dertil — ville undlade at gøre brug af den bestemmelse, der også findes gengivet i lovforslaget, om helt eller delvis — i dette tilfælde vel helt — at fritage for skatteforhøjelse, når forsinkelsen ikke findes at kunne tilregnes den skattepligtige? Og efter alt det, der har været skrevet derom, er det vist nogenlunde givet, at forsinkelsen ikke vil kunne tilregnes den skattepligtige. Der bør derfor skabes hjemmel for en generel forlængelse — det gælder så både den 31. januar og den 15. i næste måned, og lad os da prøve på at gøre det i år, hvor det er skudår og hvor der alligevel er en ekstra dag senere hen.

Peter Nielsen: Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Hagen Hagensen: da jeg brugte ordet „amnestilov“, sagde jeg udtrykkeligt, at hvis loven blev vedtaget efter 1. februar, ville den virke som en art amnestilov.

Og må jeg så i øvrigt sige med hensyn til spørgsmålet, om selvangivelsen skal være inde på lørdag eller på mandag, at vi kan godt gå med til i udvalget at koge suppe på den pølsepind.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg synes ikke, at debatten her skal slutte, uden at jeg takker de ærede medlemmer for den venlighed, der har vist sig under denne debat, en venlighed, som jo først og fremmest er, synes jeg, en rimelighed over for skatteyderne.

Jeg er glad for, at det ærede medlem hr. Hagen Hagensen pegede på, at skulle man have en bestemmelse af den art, der her var tale om, så måtte man samtidig skaffe hjemmel for de individuelle udsættelser. Det er jeg helt enig i, og jeg kan sige, at der er allerede gjort et forberedende arbejde i så henseende.

Der blev sagt til mig, at det først og fremmest måtte være mit ønske at få klarhed på dette punkt. Det er det jo sådan set også, men forudsætningen for, at det kunne lade sig gøre, var altså, at der var den tilslutning hertil, som jeg er glad for at have mødt her.